

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **F. B.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Širokým, advokátem, sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**, sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2021, č. j. PPR-35515-4/ ČJ-2021-990131, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 12. 4. 2023, č. j. 59 Ad 3/2022-84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4114 Kč do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavla Širokého, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce požádal o doplacení služebního příjmu za dobu přestávek ve službě vykázaných v evidenci doby výkonu služby příslušníka Policie České republiky v letech 2018, 2019, 2020 a 2021 do okamžiku podání žádosti.

[2] Ředitel Krajského ředitelství policie Libereckého kraje rozhodnutím ze dne 1. 9. 2021 žádost žalobce zamítl. Rozhodnutí ředitele napadl žalobce odvoláním.

[3] Policejní prezident Policie České republiky rozhodnutím ze dne 27. 12. 2021 změnil rozhodnutí ředitele tak, že vypustil výrok rozhodnutí ředitele, jímž byla žádost žalobce ve vztahu k období od 1. 1. 2018 do 8. 3. 2018 zamítnuta z důvodu promlčení, ve zbylém rozsahu rozhodnutí ředitele potvrdil. Zařazení žalobce do výjezdové skupiny, což byla primární pracovní náplň žalobce, bez dalšího neznamená, že takový výkon služby nelze přerušit. Žalovaný poukázal na zastupitelnost příslušníků.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou.

[5] Krajský soud konstatoval, že služba výjezdové hlídky libereckého dopravního libereckého dopravního inspektorátu je službou nepřetržitou, jejíž fungování je zajišťováno 24 hodin denně. Na podkladě dokazování provedeného ve správním řízení však krajský soud shledal, že plnohodnotné vystřídání žalobce jiným konkrétním příslušníkem nebylo zjištěno, ačkoli by jej bylo pro řádné čerpání přestávky na jídlo a odpočinek třeba. Ze svědeckých výpovědí dle soudu vyplynula zřetelná nepředvídatelnost průběhu každé jednotlivé služby.

[6] Výpovědi operačních důstojníků dle soudu naznačují, že pro ně je prioritní vyřešení nastalé situace v terénu vysláním vhodné policejní složky. Teprve druhotně, je-li to s ohledem zejména na závažnost dopravní nehody a dostupnost jiných policistů v dané lokalitě možné, se zabývají čerpáním přestávky příslušníků, které eventuálně nechají zahájenou přestávku dočerpát.

[7] Krajský soud rovněž uvedl, že ze spisu je zřejmé, že velitel žalobce plánuje s využitím informačního systému služby příslušníků, včetně časů přestávek, aby jejich plán vyhovoval časovým požadavkům § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Jestliže si však příslušníci včetně žalobce běžně odkládají plánovanou přestávku, protože v době, kdy měla přestávka započít, jsou u dopravní nehody, nelze již hovořit o čerpání přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Problém s nedodržováním zákonných intervalů nebyl dle soudu eliminován ani v případě nasazení dvou výjezdů (hlavního a vedlejšího).

[8] Dle soudu neobstojí argumentace, že § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru předpokládá situace, kdy služební funkcionář rozhodne na žádost příslušníka jinak. Služebním funkcionářem by měl být velitel žalobce, jenž je tím, kdo přestávky plánuje, nikoli operační důstojník, který působí u jiné policejní složky a nemá na starost jen dopravní inspektory, natož aby řešil administrativní otázky spojené s výkonem jejich služby. Na straně příslušníků nelze hovořit o podání žádosti v pravém smyslu. Opožděné čerpání přestávek nevychází z vlastní vůle příslušníka, jak to předpokládá § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, nýbrž je vynuceno aktuálními podmínkami služby.

[9] Krajský soud vyhodnotil, že se stává běžně, že policista, který chce využít zákonem stanovené přestávky v zákonem nastaveném intervalu, přestávku v souladu se zákonem čerpat nemůže. K narušení plánované přestávky může dojít nejen zásahem do přestávky již zahájené, ale také včasným nezahájením přestávky.

[10] Řádnému čerpání přestávky by sám o sobě nebránil požadavek neustálé dostupnosti příslušníků, resp. skutečnost, že příslušníci u sebe neustále mají vysílačky či mobilní telefony. Faktory určujícími, zda bude příslušník o přestávce kontaktován operačním důstojníkem a zda bude požadováno, aby si přestávku přerušil a vyjel k nehodě, jsou nápad a závažnost dopravní nehody.

pokračování

[11] Krajský soud dále uvedl, že není namístě žalobci vytýkat, že si přesčasy nevykazoval, tento postup nemá sloužit k prosazování odlišného náhledu na čerpání přestávek.

[12] Krajský soud připustil, že operační důstojníci, pokud jim to okolnosti dovolí, do jisté míry využívají alespoň k zajištění prvotních úkonů u dopravních nehod také příslušníky z obvodních oddělení Policie ČR, a že inspektoři dopravního inspektorátu nemusí z tohoto důvodu vyjet ke každé nehodě okamžitě. Dle krajského soudu však takový postup mnohdy není vynucen ani tak čerpáním přestávek, jako tím, že jiný postup nezbývá, neboť je většinou k dispozici pouze jeden výjezd dopravního inspektorátu, a stane-li se v kratším časovém intervalu na území okresu více nehod, nemohou být dopravní inspektoři na více místech najednou, přičemž také přejezdy mezi nehodami zabírají jistý čas. Z tohoto důvodu jsou také výjimečně využívány výjezdy dopravních inspektorů z okolních okresů, které běžně neslouží jako zástup libereckých příslušníků čerpajících přestávku.

[13] Krajský soud shrnul, že žalovaný se ohledně otázky zastupitelnosti žalobce, resp. nutnosti okamžitého výjezdu spokojil s vágním řešením. Nelze hovořit o řádném zastoupení jiným konkrétním příslušníkem, které by žalobci umožnilo nerušeně čerpat přestávku v plánovaném čase.

[14] Krajský soud uzavřel, že za daného organizačně-technicko-personálního nastavení je možnost čerpání přestávky příslušníkem příliš odvislá od konkrétních okolností nastalých v průběhu té které služby, a příslušníci jsou proto běžně v nejistotě, zda a kdy budou kontaktováni s tím, že musí na výjezd, a zda si tedy budou moci přestávku v plánovaném čase plnohodnotně vyčerpat, nebo zda ji nebudou moci nastoupit, popřípadě ji budou muset přerušit. Za takové situace přestávky nelze smysluplně plánovat. Plány přestávek byly spíše formální snahou naplnit literu zákona, která se následně pravidelně rozchází s potřebami praktické činnosti dopravního inspektora libereckého inspektorátu. Intenzita zásahů do přestávek žalobce je dle krajského soudu příliš vysoká na to, aby bylo možno hovořit o přestávkách ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru.

[15] Z uvedených důvodů krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalobce a replika

[16] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

[17] Stěžovatel namítal, že krajský soud vystavěl svůj rozsudek na spekulacích. Stěžovatel namítl, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci č. j. 65 Ad 9/2017-53, z něž krajský soud vycházel, se týkal jiného organizačního článku s jiným vybavením, jiným personálním obsazením a jinými interními akty řízení a rovněž se týkal jiného období. Stěžovatel zdůraznil, že v dopravním inspektorátu Liberec, kde byl žalobce v rozhodném období zařazen, bývaly k dispozici i dva výjezdy a tato skutková odlišnost činí rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci č. j. 65 Ad 9/2017-53 nepřiléhavým.

[18] Stěžovatel zdůraznil, že žalobce byl s rozvržením doby služby včetně stanovených přestávek vždy předem seznámen, odslouženou dobu služby za kalendářní měsíc odsouhlasoval v ekonomickém informačním systému.

[19] Praxe v dopravním inspektorátu Liberec byla nastavena tak, že pokud příslušník nevyčerpal přestávku v předem určeném čase, domluvil se s operačním důstojníkem na jejím pozdějším čerpání. Jestliže příslušník nestihl přestávku vyčerpat a nepožádal o její posunutí, nevyčerpaná přestávka byla důvodem pro nařízení služby přesčas, za kterou příslušníkovi náleží náhradní volno nebo finanční kompenzace, k tomu však příslušník musí vyplnit tzv. přesčasenku, s čímž byl žalobce seznámen. Bylo však prokázáno, že žalobce nevyplnil za rozhodné období ani jednu přechásenku. Stěžovatel zdůraznil, že organizační opatření spočívající v posunu přestávek bylo funkční.

[20] Stěžovatel dále zdůrazňoval, že zastupitelnost byla zajištěna. Hlavní a pomocný výjezd měly čas čerpání přestávek stanoveny na jinou dobu, vzájemné zastoupení tedy bylo možné. V případě, že byl velen pouze jeden výjezd, byla zastupitelnost organizačně zajištěna jinými složkami Policie ČR, případně i z jiných územních odborů. Ze svědeckých výpovědí bylo zjištěno, že v drtivé většině případů nebylo nutné, aby hlídka na místo dopravní nehody vyjela neprodleně, dle stěžovatele tedy žalobce vykonával službu, která snese odkladu. Vážné dopravní nehody, které zapříčinily přerušení čerpání přestávky, jsou výjimečné a vybočují z běžného režimu služby, je nízká pravděpodobnost, že k takové nehodě dojde v průběhu přestávky a nadto v den, kdy nejsou veleny dva výjezdy. Běžně žalobce mohl přestávku ve službě čerpat, pokud byl žalobce v rámci čerpání zákonné přestávky povinen činit služební povinnosti, jednalo se o výjimku z pravidla. Stěžovatel zdůraznil, že zastupitelnost spolu se skutečností, že služba snese odkladu, nasvědčují tomu, že žalobce mohl ve výkonu služby přestávku čerpat. Stěžovatel nerozporoval, že služba žalobce je nepředvídatelná. Z důvodu nepředvídatelnosti však byla zavedena zastupitelnost. Dle stěžovatele krajský soud nevzal v potaz specifika služebního poměru.

[21] Dle stěžovatele se výpočet narušení čerpání přestávek, které provedl krajský soud, zakládal na svědeckých tvrzeních vytržených z kontextu, výpočet je spekulativní a nelze jej ověřit, což má za následek nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Rovněž výpočty krajského soudu k závěrům o četnosti a vážnosti dopravních nehod jsou nepřezkoumatelné. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci č. j. 65 Ad 9/2017-53, z nějž krajský soud vycházel, však byl založen na výpočtu na základě statistických údajů.

[22] Nepřezkoumatelný je dle stěžovatele rozsudek krajského soudu též z toho důvodu, že krajský soud z rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci č. j. 65 Ad 9/2017-53 bral v potaz pouze pasáže, které korespondovaly s jeho názorem, a přijal obecný závěr pro jakýkoliv organizační článek Policie ČR.

[23] Nepřezkoumatelný je dle stěžovatele též závěr krajského soudu, že intenzita zásahů do přestávek žalobce byla příliš vysoká. Pojem „příliš vysoký“ je neurčitý a není řádně odůvodněn, není patrné, z čeho krajský soud intenzitu zásahů vypočítal, neboť součástí spisového materiálu není statistika.

[24] Stěžovatel se neztotožnil se závěrem krajského soudu, že z výpovědí operačních důstojníků bylo zřejmé, že prioritní pro ně je vyslání policejní hlídky, nikoliv čerpání přestávky příslušníků, dle stěžovatele krajský soud nevzal v potaz celý kontext výpovědí. Dle stěžovatele z výpovědí vyplývá opak toho, k čemu dospěl krajský soud. Zdůraznil, že dle některých svědeckých výpovědí k přesunu přestávek docházelo zcela výjimečně. Krajský soud vzal v potaz pouze ty výpovědi svědků, z nichž vyplynulo, že k přesunu přestávky docházelo zhruba v polovině případů plánovaných přestávek. Stěžovatel nesouhlasil s tvrzením, že k přesunu přestávek v dopravním inspektorátu Liberec docházelo běžně.

pokračování

[25] Stěžovatel dále brojil proti závěru krajského soudu, že v případě, kdy je plánovaná přestávka odložena, nejde o čerpání přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Dle stěžovatele krajský soud bagatelizuje jeho zjištění, přiklání se na stranu žalobce bez objektivního posouzení a dovozuje závěry, které z rozhodnutí žalovaného ani ze spisu nevyplývají. Krajský soud uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Plzni, o nějž se stěžovatel v rozhodnutí opíral, bylo zrušeno, k tomu však stěžovatel namítl, že v době jeho rozhodování bylo toto rozhodnutí platné, a odkázal na § 75 s. ř. s.

[26] V reakci na odůvodnění krajského soudu, podle nějž zákon předpokládá, že o odložení přestávky má rozhodnout velitel žalobce, stěžovatel namítal, že krajský soud nemá dostatečný vhled do organizace plnění úkolů Policie ČR. Z výpovědí svědků dle stěžovatele vyplynulo, že činnosti příslušníků dopravního inspektorátu řídí příslušníci operačního střediska. Pakliže výjezd informuje operační středisko o tom, že čerpá přestávku, vyšle příslušník operačního střediska na místo události jinou hlídku, případně výjezdní hlídku informuje, že po přestávce bude vyslána k dopravní nehodě.

[27] Stěžovatel dále namítl, že § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru žádost příslušníka předpokládá. Stěžovateli není zřejmé, proč krajský soud žádost zpochybňuje.

[28] Dále stěžovatel brojil proti argumentaci krajského soudu, že nelze žalobci vytýkat, že přesčas nevykazoval. Stěžovatel namítal, že žalobce byl prokazatelně seznámen s tím, jak postupovat v případě, kdy se řešení dopravní nehody protáhlo až do plánované přestávky a žalobce si ji nechťel nebo nemohl vyčerpat. V takovém případě měl žalobce vyplnit přesčasenku a výkon služby namísto čerpání přestávky by mu byl proplacen. Pokud žalobce přesčasenku nevyplnil, nemůže stěžovatel dospět k jinému závěru, než že žalobce přestávky čerpal a nárok na doplacení služebního příjmu není oprávněný. Stěžovatel zdůraznil, že pokud žalobce přesčasenku nevyplnil, postupoval v rozporu s interními akty řízení a rozkazy nadřízených, příslušník je přitom povinen dodržovat služební kázeň. Stěžovatel se dále ohradil vůči argumentaci krajského soudu, že by měl žalobce vykazovat službu přesčas za veškeré naplánované přestávky. V řízení nebylo prokázáno, že žalobce nevyčerpal veškeré přestávky.

[29] Dále stěžovatel namítal, že krajský soud nepřípustně domýšlel, že v situaci, kdy operační důstojníci využívají k zajištění prvotních úkonů u dopravních nehod příslušníky z obvodních oddělení Policie ČR namísto inspektorů dopravního inspektorátu, není takový postup vynucen ani tak čerpáním přestávek, jako tím, že jiný postup nezbyvá, neboť je většinou velen pouze jeden výjezd dopravního inspektorátu. Dle stěžovatele je úkolem soudu přezkoumat rozhodnutí žalovaného, nikoli domýšlet si závěry, obzvlášť za situace, kdy taková skutečnost nebyla dokazována. V řízení nebyla dokazována ani skutečnost, že většinou byl velen pouze jeden výjezd. Ve spisovém materiálu není založen ani výpis z informačního systému Policie ČR, který by dokládal přehled dopravních nehod, které se za rozhodné období staly.

[30] Stěžovatel dále brojil proti závěru krajského soudu, že dopravní inspektoráty z okolních okresů neslouží jako zástup pro čerpání přestávky. Stěžovateli není jasné, na základě jakého podkladu krajský soud k tomuto závěru dospěl. Z výpovědí svědků vyplynulo, že použití výjezdu z jiného územního odboru nic nebrání; nelze tvrdit, že tato možnost není. Stěžovatel nerozporoval, skutečnost, že jsou hlídky sousedních územních odborů využívány výjimečně, případně využívány nejsou vůbec. Z výsledků je však patrné,

že to není třeba, neboť zastupitelnost je zajištěna především v rámci územního odboru Liberec.

[31] Stěžovatel nesouhlasil ani s argumentací krajského soudu, že řešení zastupitelnosti bylo vágní a nelze hovořit o řádném zastoupení, které by žalobci umožnilo nerušeně čerpat přestávku. Dle stěžovatele žalobce nepotřeboval pro čerpání přestávky dopředu znát, kdo jej konkrétně zastoupí ve výkonu služby, na dobu čerpání přestávky totiž není povinen službu nikomu předávat.

[32] Stěžovatel dále brojil proti závěru krajského soudu, že možnost čerpání přestávky žalobce byla příliš odvislá od konkrétních okolností nastalých v průběhu služby a plány přestávek byly spíše formální snahou naplnit literu zákona. Výkon služby u Policie České republiky má svá specifika, není vyloučeno, že potřeba výkonu služby zasáhne do čerpání přestávek nebo nebude možno přestávku vyčerpat vůbec. Z toho důvodu však bylo v dopravním inspektorátu Liberec učiněno organizační opatření spočívající v zastupitelnosti a postupu v případě, kdy si příslušník nemohl přestávku vyčerpat.

[33] Stěžovatel doplnil, že žalobce v žádosti nemožnost řádného čerpání přestávek připisoval hlavně tomu, že musel být v době přestávky neustále na příjmu, vystrojen a vyzbrojen. Žalobce ani nebyl schopen uvést konkrétní den, kdy by měl problém přestávku vyčerpat.

[34] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[35] **Žalobce** ve vyjádření uvedl, že krajský soud rozhodl správně, v souladu s právními předpisy a judikaturou. Žalobce citoval z judikatury a dále zdůraznil, že nadřízení příslušníci musí umožnit čerpat přestávku, jejíž čas musí konkrétně určit a za tím účelem nastavit nezbytná technická (technologická) a organizační opatření zajištěná dostatečnými personálními kapacitami ke střídání příslušníků. Tato opatření nesmí být jen formální, musí být dána skutečná možnost přestávku čerpat. Dle žalobce stěžovatel v kasační stížnosti sám potvrzuje, že přestávky nebyly čerpány řádně a příslušníci čerpali přestávky v jiném než stanoveném čase. Zároveň postup, který stěžovatel uvedl, odporuje § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Stěžovatel nepředložil jasné, srozumitelné a konkrétní opatření, které by upravovalo čerpání přestávek příslušníků a jejich vzájemnou zastupitelnost. Stěžovatel si vybírá pouze ta tvrzení svědků, která svědčí jeho argumentaci. Výsledky bylo prokázáno, že v praxi plnohodnotné zastoupení na dobu čerpání přestávky nefunguje. Nejistota, která z nepředvídatelnosti možného narušení přestávky plyne, staví žalobce a ostatní příslušníky na oddělení do stavu trvalé ostražitosti a tím dochází k popírání smyslu a významu čerpání přestávky ve službě. Argumentace stěžovatele, že k přerušení přestávek, případně přesunutí přestávek docházelo výjimečně, nemůže vést automaticky k závěru, že příslušníci řádně přestávku čerpali.

[36] V **replíce** stěžovatel zdůraznil, že služba na pozici inspektora výjezdové hlídky v dopravním inspektorátu navazuje na činnost operačního střediska, které řídí a organizuje vysílání hlídek; operační středisko má přehled o všech hlídkách v daném teritoriu, rozhoduje o vysílání hlídek na místa událostí a rozhoduje o tom, zda výjezd hlídky snese odkladu. Stěžovatel označil argumentaci žalobce, že o posunu přestávky musí rozhodovat nadřízený, nikoliv důstojník operačního střediska, za účelovou a absurdní. V řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že služba žalobce ve většině případů snese odkladu. Ve výjimečných případech, kdy byla potřeba okamžitého výjezdu, byla možnost vzájemného

pokračování

zastoupení hlavního a pomocného výjezdu. Stěžovatel však nerozporoval, že služba žalobce je nepředvídatelná, právě proto ale byla zavedena zastupitelnost. Dále stěžovatel zdůraznil, že žalobce neměl stanovený žádný dojezdový čas na místo nehody.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[37] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[38] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[39] Podle § 60 zákona o služebním poměru platí, že *(1) příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut. (2) Přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby. (3) Jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*

[40] Ve smyslu § 60 zákona o služebním poměru je třeba odlišit nepřetržitý a nepřerušitelný výkon služby. Judikatura uvádí, že ze skutečnosti, že ten či onen druh služby má být zajištěn nepřetržitě, bez dalšího neplyne, že by šlo o službu, jejíž výkon nelze přerušit. Nepřerušitelnost výkonu služby tedy není totožným pojmem s nepřetržitým výkonem.

[41] Klíčová je v nyní projednávané věci otázka, zda v období označeném žalobcem v žádosti měla jeho služba nepřerušitelný charakter, či nikoliv. V případě nepřerušitelného výkonu služby má totiž příslušník pouze přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek, která však nemůže být odečítána z doby služby.

[42] Jak Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-49, „*důvody, pro které nelze přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru čerpat, a výkon služby je tak třeba považovat za nepřerušitelný ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona, mohou spočívat nejen v samotném charakteru vykonávané služby, ale i v dalších okolnostech, které se mohou v jednotlivých případech poměrně výrazně odlišovat*“. V rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že „*aby bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí být příslušníkům umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem, formálně v souladu s právními předpisy a služebními předpisy, případně rozkazy tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly spojené se stanovišti, na která jsou veleni, a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si. ... Čerpání přestávek na jídlo a odpočinek musí také fakticky umožňovat pracovní prostředí a vytíženost příslušníků. Příslušník má tedy nárok na to, aby mu v mezích daného ustanovení byla poskytnuta přestávka na jídlo a odpočinek, přičemž k proplacení neposkytnuté přestávky lze přistoupit jen za situace, v níž nebylo poskytnutí přestávky objektivně možné. Zákon o služebním poměru také počítá v § 60 odst. 3 s tím, že existuje služba, jejíž výkon nemůže být přerušen, a při*

výkonu takové služby nárok příslušníka v možnostech čerpání přestávky určitým způsobem omezuje.“

[43] Z judikatury dále plyne, že pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit zejména situace, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž taková potřeba běžně nastává (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, z nějž krajský soud v nyní projednávané věci vycházel, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, a ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78).

[44] Rozhodné pro odlišení přestávek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru a přiměřené doby na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru není to, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, nýbrž to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí či vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42).

[45] Judikatura již rovněž konstatovala, že s ohledem na účel přestávek ve službě, jímž je zajištění odpočinku od výkonu služby k následnému řádnému výkonu další služby, není na rozhodnutí příslušníka, zda přestávku čerpá, či nikoliv; rovněž nelze po příslušnících požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávky na jídlo a oddech, aniž by jim bylo konkrétně určeno, kdy takovou přestávku mohou využít, s tím, že pokud by se stanovení přestávky nedomáhali, jejich nárok na tuto přestávku by zanikl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42).

[46] Stěžovatel argumentuje, že žalobce opíral svou žádost především o tvrzení, že musel být neustále na příjmu, vystrojen a vyzbrojen. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem potud, že určitý diskomfort při čerpání přestávky v jídelně (např. skutečnost, že příslušník musí mít při sobě vysílačku či musí být ustrojen do služebního úboru) bez dalšího nevyvrací čerpání přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru (srov. např. rozsudek ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65). V projednávané věci však byly relevantní rovněž další okolnosti.

[47] Se stěžovatelem souhlasí Nejvyšší správní soud též v tom, že příslušník nutně nepotřebuje předem vědět, který konkrétní příslušník jej zastoupí, neboť odchodem na přestávku se služba nepředává, jako je tomu při ukončení služby, resp. nástupu do služby, nýbrž se služba pouze čerpáním přestávky na jídlo a odpočinek přerušuje. Požadavek plnohodnotného vystřídání příslušníka vykonávajícího službu výjezdové hlídky určené k zásahům při dopravních nehodách jiným *konkrétním* příslušníkem jako předpoklad pro závěr o přerušitelnosti tohoto druhu služby byl ve věci sp. zn. 65 Ad 9/2017 rozhodované Krajským soudem v Ostravě – pobočkou v Olomouci vysloven za situace, kdy příslušník byl nucen *ad hoc* si zajišťovat záskok v případě, kdy mělo řešení dopravní nehody zcela či zčásti zasáhnout do čerpání plánované přestávky. Nejvyšší správní soud nepochybně, že tato okolnost byla v posuzovaném případě odlišná, neboť záskok, byl-li možný, zajistilo operační středisko. Odlišné posouzení této dílčí otázky však není důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu.

pokračování

[48] Z výše uvedené judikatury vyplývá, že podstatná je jak formální stránka (tedy zda je organizace čerpání přestávek upravena vnitřními předpisy, čerpání přestávek je plánováno v rozpisech služby apod.), tak i skutečná praxe (tedy zda jsou formálně stanovené přestávky skutečně dodržovány).

[49] Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, na nějž v nynější věci krajský soud odkazoval, mj. vyplývá, že primárním úkolem služebního orgánu vyplývajícím z § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru je zajištění nároku příslušníka na přestávku na jídlo a odpočinek, jež má následovat nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby. Zákon o služebním poměru v § 60 odst. 2 zdůrazňuje, že přestávka se nezapočítává do doby služby, je proto nepochybné, že příslušník po dobu přestávky nemá povinnost vykonávat služební úkoly, nemá povinnost zdržovat se na pracovišti a služební orgán není oprávněn příslušníka jakkoli omezovat a přidělovat mu jakékoli úkoly. Právně významné je bezpochyby posouzení, zda případná omezení či povinnosti příslušníka po dobu přestávky lze považovat za natolik podstatná, že jde již o výkon služby, za který příslušníkovi náleží služební příjem. Závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci byly ke kasační stížnosti žalovaného aprobovány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44.

[50] V projednávané věci je sporné právní hodnocení zjištěného skutkového stavu. Mezi stěžovatelem a žalobcem je sporné, zda zjištěný skutkový stav má být podřazen pod přerušitelnou nepřetržitou službu ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, nebo pod režim služby nepřerušitelné ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Sporná není formální stránka, bylo dostatečně zjištěno, že přestávky ve službě byly plánovány v zákonem požadovaných mezích. Sporná je reálná praxe, resp. především její právní hodnocení.

[51] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci č. j. 65 Ad 9/2017-53, resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 257/2018-44, nejsou pro nynější věc relevantní. Uvedené rozsudky se vztahují ke službě příslušníka policie na služebním místě inspektora dopravního inspektorátu vyjíždějícího k dopravním nehodám, tedy ke službě na obdobné pozici, jakou zastával žalobce. Krajský soud z uvedených rozsudků použil východiska, která aplikoval na konkrétní skutkový stav zjištěný v projednávané věci. Krajský soud ve svém rozsudku zřetelně reflektoval, že hodnocení přerušitelnosti služby závisí nejen na obsahové náplni služby, nýbrž i na organizačním a personálním řešení v konkrétní organizační jednotce bezpečnostního sboru.

[52] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem potud, že věc sp. zn. 8 As 257/2018 byla dílčím způsobem skutkově odlišná, neboť v nyní projednávané věci byly (na rozdíl od věci sp. zn. 8 As 257/2018) na některé časové úseky služby veleny i dva výjezdy (hlavní a pomocný), přičemž přestávky nebyly příslušníkům z těchto výjezdů plánovány na stejný čas.

[53] Z dokazování však vyplynulo, že opatření, jimiž služební orgán řešil vystřídání žalobce jiným příslušníkem v případě, kdy výjezd k dopravní nehodě či provádění úkonů na místě zcela nebo z části narušilo čerpání plánované přestávky, nebyla dostatečná a k zásahu do naplánovaných přestávek docházelo.

[54] Stěžovatel v kasační stížnosti akcentoval jednak skutečnost, že v případě, kdy měl výjezd k dopravní nehodě zasáhnout do probíhající přestávky, mohl příslušník sdělit operačnímu důstojníkovi, že právě čerpá přestávku, a výjezd mohl být ve většině případů odložen na dobu po dočerpání přestávky, jednak skutečnost, že žalobce mohl požádat o přesunutí přestávky, případně vyplnit tzv. přesčasenku, na jejímž základě by mu nevyčerpaná přestávka mohla být proplacena.

[55] Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 8 As 257/2018-44 uvedl, že po příslušnících lze spravedlivě požadovat informování operačního střediska o tom, že čerpají přestávku, ačkoliv menším zásahem do přestávky by jistě bylo, kdyby operační důstojníci měli předem k dispozici informace o tom, na jaké časové úseky je příslušníkům plánovaná přestávka, a od příslušníků by již žádná aktivita v době jejich přestávky nebyla vyžadována. V samotné skutečnosti, že příslušníci byli v průběhu přestávky kontaktováni operačním střediskem, nicméně Nejvyšší správní soud ještě nespatřuje takové narušení, které by závěr o čerpání přestávky vyvracelo.

[56] Stěžovatel se s krajským soudem rozchází v hodnocení četnosti případů, kdy bylo do plánované přestávky zasaženo, neboť nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nedodržení plánovaných přestávek se dělo „běžně“.

[57] Stěžovatel však ve své stížní argumentaci pomíjí, že zásahem do plánované přestávky není jen zásah spočívající v tom, že přestávku nelze v plánovanou dobu v plném rozsahu dočerpát, neboť v průběhu přestávky vznikla nutnost neodkladného výjezdu, ale že k zásahům do přestávek docházelo i pozdějším zahájením přestávky, neboť v době plánované přestávky příslušníci (ještě) plnili povinnosti na výjezdu, a přestávku tedy v plánovanou dobu nemohli ani zahájit. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že k narušení plánované přestávky může dojít nejen zásahem do přestávky již zahájené, ale také včasným nezahájením přestávky. Ze svědeckých výpovědí přitom vyplynulo, že plány přestávek dodržovány skutečně nebyly. Nejvyšší vypovídací hodnotu pro projednávaný případ v tomto ohledu mají výpovědi těch příslušníků, kteří sloužili na obdobných pozicích jako žalobce.

[58] Svědkyně prap. H. S. ve své výpovědi uvedla: *„Přestávky jsou pevně stanoveny, ale někdy se stane, že tyto časy nedodržíme a čerpáme po dohodě s operačním přestávku později.“* K dotazu, zda byla omezena v čerpání přestávky v rámci služby hlavního výjezdu v úseku, kdy měl na nápad reagovat primárně pomocný výjezd, uvedla: *„Stávalo se, že hlavní výjezd nekončil v 17 hodin, ale končil déle. V poměru služeb tak 50 na 50. K omezení čerpání přestávky tak došlo.“* Na dotaz, zda byla omezena v čerpání přestávky v rámci služby pomocného výjezdu v době, kdy na nápad reagoval hlavní výjezd, odpověděla: *„Mohlo se stát, že jsme v té době byli na nějaké nehodě, přibližně ve 20 – 30 % směn.“* Dále pak v odpovědi na dotaz, zda docházelo k přesunu čerpání přestávky ze stanovené doby na dobu, až to okolnosti výkonu služby dovolí, odpověděla: *„To se stává běžně.“* Rovněž v reakci na otázku, jak vnímá organizaci čerpání přestávky, uvedla: *„Jsou stanoveny v pravidelný čas, ovšem tento zpravidla z důvodu nápadu není dodržován a vymezení přestávek je zcela orientační. Napláňovat se to ale nedá.“* V odpovědi na otázku, zda se stává, že by příslušníci byli na výjezdu celý den a kdy pak vybírají přestávku, uvedla: *„Ano, jednou dvakrát týdně se to stane, k čerpání přestávky přesto dojde, ale je posunutá. Domluví se o čerpání přestávky s operačním.“*

[59] Obdobně odpovídal i prap. J. K.. Na dotaz, zda byl omezen v čerpání přestávky v rámci služby hlavního výjezdu v úseku, kdy na nápad reagoval primárně pomocný výjezd,

pokračování

odpověděl: „Omezení je v rámci nápadu. Nehody, které padnou před 17 hodinou, musíme ve výjezdu dokončit.“ Na dotaz, zda bylo obvyklé, že do čerpání celé nebo jen části přestávky zasáhla potřeba výkonu služby, uvedl: „Záleží opět na nápadu. Zhruba v polovinu případů jsme čerpali přestávky mimo stanovené časy k jejich čerpání, kdy jsme jezdili po nehodách. Jednalo se o přestávky v době oběda.“ Na otázku, jakým způsobem byla zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve výkonu služby, která nemohla být přerušena, odpověděl: „Přestávky plánovány jsou vždy, to ale neznamená, že je ve stanovenou dobu čerpáme. Pokud je čerpáme, tak ne vždy bez jejich přerušení.“ Na dotaz, jaký má názor na nemožnost čerpání přestávek na oddělení, svědek uvedl: „Stanovení přesných časů přestávek je dle mého názoru zbytečné, málokdy se stane, že bychom se trefili při čerpání přestávek do přesného času.“

[60] Rovněž stěžovatel ve svém rozhodnutí výslovně přiznává, že v průběhu směny dochází v čerpání plánovaných přestávek ke změnám (str. 14 rozhodnutí žalovaného), a přiznává tuto skutečnost i ve své kasační stížnosti omlouvaje tuto praxi specifiky služebního poměru.

[61] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zjištění, z nichž krajský soud vycházel, mají ve spise oporu.

[62] Nejvyšší správní soud obdobně jako krajský soud vyhodnotil, že možnost čerpání přestávky příslušníkem příliš odvislá od konkrétních okolností nastalých v průběhu služby, a nejistota příslušníka, zda si bude moci přestávku v plánovaném čase plnohodnotně vyčerpat, nebyla natolik výjimečná či mimořádná, aby ji bylo možné přirovnat ke zcela mimořádné situaci, která vyžaduje iniciativu příslušníka i mimo službu ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o Policii ČR (analogicky srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78).

[63] Skutečnost, že příslušníci byli s rozvržením doby služby a plánem přestávek předem seznámeni, nebo že příslušníci odsouhlasili výkaz služeb, který obsahoval počet hodin odsloužených směn a počet přesčasových hodin, nijak nezhojuje skutečnost, že plány přestávek nebyly dodrženy.

[64] V rozsudku č. j. 8 As 257/2018-44 Nejvyšší správní soud potvrdil výklad, že přestávku lze odložit pouze na žádost příslušníka, a tedy pro posouzení otázky, zda příslušník čerpal přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, či čerpal přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek, nemá být rozlišováno mezi případy, kdy nebylo možné přestávku vůbec čerpat a kdy ji bylo možno odložit na pozdější dobu, ale příslušník o odložení přestávky nepožádal. Krajský soud tak v projednávané věci správně akcentoval, že žádost ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru předpokládá vlastní vůli příslušníka. Ustanovení nemá dopadat na situace, kdy je opožděné čerpání přestávek vynuceno aktuálními podmínkami.

[65] Argumentace stěžovatele, že rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 Ad 2/2018-154, o němž se jeho názor opíral, byl zrušen až po vydání jeho rozhodnutí, není pro projednávaný případ relevantní. Rozsudek Krajského soudu v Plzni se týkal jiné věci jiných žalobců, pro žalovaného nebyl závazný a argumentace stěžovatele § 75 s. ř. s., podle nějž je krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování, je mylná.

[66] V souvislosti s možností přestávku příslušníka na žádost odložit stěžovatel rovněž namítal, že vysílání hlídek řídí a organizuje operační středisko, a argumentaci, že o přesunu

přestávky musí rozhodnout nadřízený, označil za absurdní. Požadavek, aby o čerpání přestávky v nepřetržitém výkonu služby v jiném než zákonem předpokládaném rozsahu či intervalu rozhodl služební funkcionář, je však stanoven výslovně § 60 odst. 1 *in fine* zákona o služebním poměru. Pokud stěžovatel argumentuje fakticitou, že hlídky řídí a vysílá operační středisko, neznamená to, že důstojník na operačním středisku je podle zákona tím, kdo může o odložení přestávky, resp. jiném čerpání přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru rozhodnout. Stěžovatel svou argumentací potvrzuje, že opatření spočívající v přesunu přestávky, které označuje za funkční, neodpovídá zákonu.

[67] Ve světle výše uvedeného není relevantní námitka, již se stěžovatel ohradil vůči dílčímu argumentu krajského soudu, že pro operační důstojníky je prioritní vyslání hlídky, nikoli dodržení plánu přestávek příslušníků. Stejně tak není relevantní ani námitka, že si krajský soud nepřipustně domýšlel, když formuloval úvahu, že pokud operační důstojníci využívají k zajištění prvotních úkonů u dopravních nehod příslušníky z obvodních oddělení policie (a inspektoři dopravního inspektorátu proto nemusí vyjet k nehodě okamžitě), *takový postup mnohdy není vynucen ani tak čerpáním přestávek, jako tím, že jiný postup nezbyvá, neboť je většinou velen pouze jeden výjezd dopravního inspektorátu, a stane-li se v kratším časovém intervalu v libereckém okrese více nehod, nemohou být dopravní inspektoři na více místech najednou, přičemž také přejezdy mezi nehodami zabírají jistý čas*. Obdobně, vzhledem ke skutkovým zjištěním a učiněnému právnímu hodnocení, není podstatná ani námitka stěžovatele směřující proti argumentaci krajského soudu, že dopravní inspektorát z okolních okresů neslouží jako zástup pro čerpání přestávky. Stěžovatel se mylí ve své argumentaci, že podstatná je již samotná možnost použití výjezdu z jiného územního odboru, resp. skutečnost, že použití výjezdu z jiného územního odboru nic nebrání. Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě shledal z hlediska zákonných požadavků podstatným posouzení, zda přestávky ve službě plánované v rozsahu a intervalech zákonem předpokládaných (§ 60 odst. 1 zákona o služebním poměru) byly též reálně dodržovány.

[68] Důvodná není ani námitka stěžovatele, že krajský soud nezohlednil specifika služebního poměru. Krajský soud aplikoval speciální zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, který odráží specifika služebního poměru (ve srovnání s pracovněprávním poměrem). Není úkolem soudů zohledňovat, zda je právní úprava pro žalovaného vhodná.

[69] Pro posouzení, zda služba žalobce byla přerušitelná a zda čerpal přestávky v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, není rozhodující ani námitka stěžovatele, že si žalobce nikdy nevyplnil přesčasenku a že tím porušil služební kázeň. Smysl zákonného nároku na plánované přestávky v časových intervalech a rozsahu předpokládaném zákonem je poskytnout příslušníkovi prostor pro jídlo a oddech způsobem, který příslušník zvolí. Čerpání přestávky je dle zákonné konstrukce při výkonu služby pravidlem a ze své podstaty předpokladem řádného výkonu navazující služby; organizační nedostatek nerespektující smysl přestávky na jídlo a odpočinek nelze systémově nahrazovat tím, že se nevyčerpaná přestávka započítá jako výkon služby přesčas (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44). Nárok na služební příjem plynoucí z čerpání či nečerpání přestávky na jídlo a odpočinek je až sekundární (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53).

[70] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud neučinil výpočet četnosti vážných nehod na základě

pokračování

statistických údajů, a učinil neurčitý závěr, že intenzita zásahů do přestávek byla příliš vysoká.

[71] Skutečnost, že krajský soud statisticky nekvantifikoval případy, v nichž žalobce nemohl řádně v plánovaném čase či v rozsahu předpokládaném zákonem vyčerpat přestávku na jídlo a oddech, nečiní rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným. S ohledem na zákonnou konstrukci nároku příslušníka na přestávku na jídlo a oddech není přesná kvantifikace počtu případů, kdy žalobce nemohl plánovanou přestávku vyčerpat, nutná. Závěr, zda bylo do čerpání plánované přestávky zasaženo zcela mimořádně, či zda tomu bylo jinak, bylo možné seznat i bez statistických údajů.

[72] Pokud by pro absenci kvantifikace měl být nepřezkoumatelný rozsudek krajského soudu, musela by ze stejného důvodu být nepřezkoumatelná i rozhodnutí správních orgánů. Stěžovatel přitom výslovně v kasační stížnosti uvádí, že správní orgány výpočty na základě statistických údajů z informačních systémů Policie ČR neprováděly, ačkoliv je služební funkcionář v nezbytném rozsahu povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 180 odst. 1 zákona o služebním poměru). Stěžovatel nadto sám ve své kasační stížnosti, která určuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku, operuje s neurčitými pojmy jako např. „v drtivé většině případů“.

[73] Stěžovatel poukazuje na kvantifikaci, jež byla součástí argumentace ve věci rozhodované sp. zn. 65 Ad 9/2017 rozhodované Krajským soudem v Ostravě – pobočkou v Olomouci. Nejvyšší správní soud však k této věci zdůraznil, že kvantifikace případů, kdy žalobce nemohl vyčerpat přestávku, není klíčová.

[74] Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z relevantní judikatury, která k problematice čerpání přestávek na jídlo a odpočinek existuje, a s výhradou popsanou v bodě [47] tohoto rozsudku ji na skutkový stav zjištěný v projednávané věci přiléhavě aplikoval. Dle Nejvyššího správního soudu je spisovým materiálem dostatečně podložen závěr, že v nyní projednávané věci žalobce nečerpal přestávky tak, jak předpokládá § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, a doba přestávky mu proto neměla být započítána do doby služby ve smyslu § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru.

IV. Závěr a náklady řízení

[75] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[76] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci zastoupenému advokátem vznikly náklady řízení v souvislosti s vyjádřením ke kasační stížnosti, resp. jejímu doplnění. Za jeden úkon náleží zástupci žalobce odměna ve výši 3100 Kč podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci žalobce náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci žalobce náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba zvýšit přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21%

sazbě této daně. Stěžovateli proto Nejvyšší správní soud uložil povinnost uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč, a to ve výroku stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu